

Genre: Poesi
Titel: Misslyckad i en uggla
Författare: Peter Mickwitz
Omslag: Fredrik Bäck
Förlag: Förlaget
Sidantal: 132

Redan omslagsbilden vittnar om att här är det något lurigt på gång. Bilden föreställer en uggla. Eller gör den? Det är en underlig figur i en mantellikande klädsel. Den befinner sig i ett avskalat landskap och tittar ut ur bilden med till synes bara ett fungerande öga. På näsan finns en slags plåtstrut. Illustratören Fredrik Bäck har gjort bilden och tankarna går till Salvador Dalis surrealistiska konst.

”Misslyckad i en uggla” heter diktsamlingen. En märklig titel kan tyckas, men den som läst Peter Mickwitz tidigare känner sig på hemmaplan. 2018 gav han ut ”Leksikon – Sett att läsa” och om ”solen går ner det verkar omöjligt” som kom året därpå, skrev jag: ”Modet att vika av från allfarvägen är hans signum”. Med ”Misslyckad i en uggla” fortsätter poeten utforskandet av språket och den här gången tar han oss med på en helvetesvandring rakt in i en depression.

I den första dikten är allt brunt: rummet, ljuset, luften, huset (finns det för övrigt någon mer deprimerande färg än brunt?). Dikten blir en vägvisare till vad som komma skall. Det handlar om en människa i kris och stundom är det tung läsning.

Diktjaget tycks befinna sig i ett ingenmansland, i limbo, ensam och övergiven:

”damm täcker mig / det kittlar lite det kliar / något jag märker inte / att jag märker att jag / inte längre kan röra mig / inte kli ska skrapa mig jag / har inte blivit nu har / jag blivit en staty en / mumie en kvarlämning / som jorden vänder som / solen värmer som / universum glöm- / mer om”

Peter Mickwitz bryr sig inte om andras upptrampade poesistigar, han skapar sina egna. Han tänjer gränserna, han utmanar språket. Det är som om han tagit upp bokstäverna och släppt ner dem från hög höjd precis som i barnspelet plockepinn. Han arbetar med orden, han omformar, vänder och vrider på dem:

”monen i målnen lyser utan ljud”

Det är bara två bokstäver som bytt plats, ändå lyckas de ställa till det i min hjärna.

Än tar poeten med oss ända in i diktjagets innersta känslorum, än står vi bredvid och låter oss informeras:

”Här uppträder / peter mickwitz / tillsammans med sina apor / och där uppträder aporna / tillsammans med deras / peter mickwitz.”

I hans diktsamling ”Bo i ett hus som ligger i mörkret” (2021) var temat hem, trygghet, otrygghet, ondskan. Det fanns ett vi. Här står diktjaget ensamt, självrannsakande och utlämnad till sina egna demoner. Han analyserar och bannar sig själv, kallar sig ”jävla elitistel” och kommer fram till häpnadsväckande insikter:

”Jag har nu insett att världen inte kommer att bli ett bättre / ställe om alla vore som jag. Det tog mig många långa år / av självstudier att komma fram till det. Vidriga år av vid- / riga studier av mig själv. Det jag kom fram till efter alla / dessa ändlösa hasande gråslasår var att världen skulle bli / ett fruktansvärt ännu mycket värre – trodde inte det var / möjligt – ställe om alla vore som jag.”

Flera dikter består av bara några få ord som bildar oväntade sammanhang. De blir en slags melodiska korta ramsor och – faktiskt – humoristiska tankekorn:

”rundaringen där ingen / hittar ut eller undrar / när vandringen tar slut”

”nästan varje val jag gjort / har blivit harpunerad”

”det var ett vi / men sen inget vidare”

De här och flera andra korta dikter tycker jag mycket om, de behövs som motvikt till de tyngre och sårigare.

”Går det att skriva poesi om depression?” står det på förlagets webbplats intill bilden av boken. Ja, det gör det om man kan skriva poesi. Förvisso behärskar Peter Mickwitz den konsten.

Yvonne Granqvist